

Atėjo ruduo ir žvėreliai ėmė ruoštis žiemos miegui.

– Nejaugi turėsiu miegoti septynis mėnesius? Septyynis mėnesius? – negali patikėti mažoji Miegapelė.

– Taip, dukryt, – linksi galva mama Miegapeliėnė. – Mums, Miegapelėms, reikia daug miegoti. Joks kitas žvėrelis pasaulyje nesugeba taip ilgai pūsti į ūsą. Kaip mes tuo didžiuojamės! Jei nepajėgi išmiegoti septynių mėnesių, nesi tikra Miegapelė!

– Bet aš nė trupučio nepavargusi! – sucypsi mažoji Miegapelė ir rodo mamai plačiai atmerktas akutes. – Matai, kokios didelės?

Mama Miegapelienė nusišypso.

– Užmigti visai nesunku. Užsimerk ir galvok
vien tik apie gražius dalykus. Pamatysi, iškart
atkeliaus dėdė Miegas!

Mažoji Miegapelė apsiverčia ant kairio šono,
tada ant dešinio.

Įsitaiso ant nugaros, pasku
ant pilvuko.
Išsitiesia skersai, po to išilgai.

Plačiai išsižioja ir pamėgina nusižiovauti.
Nepavyksta.
Nors ir labai stengiasi, niekaip nesiseka užmigti.

„Jei nesugebi užmigti, nesi tikra Miegapelė!“ –
galvelėje aidi mamos žodžiai.
Miegapelė atsidūsta.

– Kas nutiko? – klausia Lapė.
– Negaliu užmigti! – skundžiasi mažylė.
– O argi tu ne Miegapelė?
Peliukė linkteli.
– Bet aš nė trupučio nepavargusi!
– Pabandyk skaičiuoti aveles! – siūlo Lapė. –
Kai skaičiuoju aveles, pirmiausia labai išalkstu,
o paskui pavargstu. Tuo pati pamatysi.

